

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ร่วมกับเกมการศึกษาเพื่อ
พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
The Development of Learning Activity Using Phonic Instructional and
Game Base Learning for English Pronunciation Skill for Grade 2
Student

ณัชชา มัดจุ¹ เอี่ยมพร หลินเจริญ²

Nutcha Mudju, Aumporn Lincharoen

บทคัดย่อ (Abstract)

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา 3) เพื่อศึกษาผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เกิดขึ้นระหว่างและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโนนจัน จำนวน 21 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือในการวิจัยคือ 1) กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 7 แผนการจัดการเรียนรู้ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 2) แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า 1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.15/75.56 2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3. ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เกิดขึ้นระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา พบว่าผู้เรียนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้ และมีความกระตือรือร้นในการอ่านภาษาอังกฤษ

คำสำคัญ (Keywords): การสอนแบบโฟนิกส์; การสอนโดยใช้เกม; การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

Received: 2023-05-15 Revised: 2023-06-27 Accepted: 2023-06-27

¹คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเรศวร Faculty of Education Naresuan University.

Corresponding Author e-mail: cassiopeia-nut@hotmail.com

²คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเรศวร Faculty of Education Naresuan University.

Abstract

This research objectives were 1) to create and find out of efficiency of phonics teaching and games teaching for grade 2 students based on 75/75 2) to compare pronunciation in English skill before and after using the phonics teaching and games teaching for grade 2 students 3) study the result of during the learning by using the phonics teaching and games teaching. The sample group of the research was the 21 for grade 2 student at Bannongjan School used purposive sampling. Research methods was use as following 1) Phonics teaching and Games teaching lesson plan for grade 2 were 7 lesson plans based on 75/75 and 2) Reading test of objective test and subjective test for grade 2 students. Research findings were as follows : 1. the efficiency of phonics teaching and games teaching for grade 2 students was equal to 78.15/75.56 2. The pronunciation in English skill of grade 2 students after using phonics teaching and games teaching was significantly higher than before that at .05 3. The result of learner during use phonics teaching and games teaching that students can pronounce and enthuse in English.

Keywords: Phonics teaching; Games teaching; Pronunciation in English

บทนำ (Introduction)

ในยุคศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นยุคที่เกี่ยวกับเทคโนโลยี บุคคลทั่วโลกสามารถติดต่อสื่อสารกันอย่างง่ายผ่านโซเชียลมีเดียต่างๆ ภาษาจึงเป็นสิ่งสำคัญในปัจจุบันในการใช้ติดต่อกันระหว่างบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาระดับสากลเป็นภาษาที่บุคคลทั่วโลกใช้ในการติดต่อสื่อสารมากที่สุดในโลกและยังใช้ภาษาอังกฤษในการศึกษาหาความรู้หรือการดำรงชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ดังนั้น จึงมีภาษาอังกฤษเพิ่มเข้ามาในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ผู้เรียนทุกคนจะต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ระบุในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่ว่า “ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษาการแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นให้ดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำรงชีวิต” (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551) นอกจากนี้แผนการศึกษาแห่งชาติ ในยุทธศาสตร์ที่ 2

การผลิตและพัฒนากำลังคน การวิจัย และนวัตกรรมเพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ยังคงกล่าวถึงปัญหาที่เกิดขึ้นจากการขาดทักษะทางภาษาอังกฤษไว้ว่า ผู้เรียนและผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่ยังขาดทักษะที่สำคัญจำเป็น เช่น ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและทักษะดิจิทัล และขาดสมรรถนะในการทำงานตามอาชีพ ส่งผลให้ไม่สามารถพัฒนาศักยภาพตนเอง และพัฒนาผลิตภาพของงานเพื่อการพัฒนาประเทศได้สภาวะการณืนี้ก่อให้เกิดปัญหาการว่างงาน การทำงานในระดับต่ำกว่าวุฒิการศึกษา และการขาดแคลนกำลังคนระดับกลางที่เป็นความต้องการของตลาดงาน และการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ รวมถึงการไม่สามารถสร้างนวัตกรรมหรือมูลค่าเพิ่มในผลผลิตของงานได้

การอ่านเป็นพื้นฐานที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่จะช่วยให้มนุษย์เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต รับข้อมูลข่าวสารที่สำคัญได้ทั่วโลก พัฒนาทักษะต่างๆ ที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 เพื่อนำไปใช้ในการศึกษาระดับที่สูงขึ้น มีความคิดสร้างสรรค์ซึ่งสอดคล้องกับสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2554, 175) ที่กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญต่อมนุษย์ที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong learning) ช่วยให้ได้รับข้อมูลข่าวสารเพื่อประกอบการตัดสินใจในชีวิตประจำวัน การอ่านมีความจำเป็นต่อการศึกษาล่าเรียน คนที่เรียนหนังสือเก่งมักจะเป็นคนที่อ่านหนังสือเก่ง เพราะการอ่านช่วยให้ได้รับความรู้และความเข้าใจที่จะทำให้ประสบผลสำเร็จและสามารถศึกษาต่อในระดับสูงได้ การอ่านมีคุณค่าต่อมนุษย์เพราะช่วยยกระดับสติปัญญาให้สูงขึ้น ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ เป็นการพัฒนาความคิดให้มีความก้าวหน้า ส่งผลต่อการพัฒนาในอาชีพ ทำให้มนุษย์ทันต่อเหตุการณ์ สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ และสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้ ผู้วิจัยเห็นว่าการอ่านมีความสำคัญต่อการสื่อสาร เนื่องจากการอ่านออกเสียงเป็นการอ่านให้ผู้อื่นฟัง หากผู้อ่านออกเสียงชัดเจนย่อมช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ ผู้ฟังรับสารได้อย่างสมบูรณ์ การอ่านออกเสียงมีความสำคัญควรฝึกหัดอ่านตั้งแต่วัยเด็ก เพื่อจะได้ฟังการอ่านออกเสียงว่าถูกต้อง ชัดเจนหรือไม่เพียงใด ผู้ฝึกจะได้แก้ไขให้ถูกต้องได้ การอ่านออกเสียงช่วยสนองความต้องการ และความอยากรู้อยากเห็นของเด็กได้เป็นอย่างดี (จินดา ดำหรีง, 2550: 3) และการเรียนภาษานั้นนอกจากความรู้ในทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน แล้วพบว่า ความรู้ในเรื่องของการออกเสียงก็มีความสำคัญ เพราะแต่ละภาษามีลักษณะเฉพาะของการอ่านออกเสียงที่แตกต่างกัน การเรียนรู้การออกเสียงอย่างที่เจ้าของภาษาออกเสียงเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องเรียนรู้หรือจับลักษณะเฉพาะของภาษานั้นเพื่อที่จะสามารถออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ดังนั้นผู้เรียนจึงควรสร้างพื้นฐานและปลูกฝังลักษณะนิสัยในการออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจนตั้งแต่เด็กจะเป็นผลดีกว่าตอนเป็นผู้ใหญ่เพราะเด็กสามารถลอกเลียนการออกเสียงที่ถูกต้องมาตั้งแต่ต้นซึ่งไม่ทำให้เกิดปัญหาที่แก้ยากในภายหลัง (น้ำทิพย์ ขจรบุญ, 2553: 1)

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ ภาษาอังกฤษมีวิธีที่หลากหลาย เช่น เทคนิคช่วยจำ (Mnemonics) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain Base Learning) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) โดยผ่านการใช้แบบฝึกอ่านคำศัพท์ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ บทเรียนสำเร็จรูป (CAI) หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-book) เป็นต้น ที่สามารถพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่าง

ถูกต้อง การเรียนรู้โดยใช้โฟนิกส์เป็นอีกกิจกรรมการเรียนรู้หนึ่งที่นิยมใช้กันมากเพราะผู้เรียนได้ฝึกการสะกดคำ จากการเรียนรู้เสียงของตัวอักษรและเข้าใจหลักการผสมเสียง แม้ช่วงแรกผู้เรียนจะต้องใช้เวลาในการจดจำเสียงตัวอักษรแต่หากผู้เรียนได้ฝึกซ้ำๆก็สามารถจดจำหลักการได้ง่าย (ดวงใจ ตั้งสง่า : 2557) ซึ่งสอดคล้องกับ อินทรา ศรีประสิทธิ์, 2552 กล่าวว่า วิถีโฟนิกส์เริ่มต้นด้วยการสอนให้นักเรียนรู้จักแยกแยะหน่วยเสียงภาษาอังกฤษหรือถอดรหัสเสียงซึ่งมีทั้งหมด 42 เสียง (Phonemic awareness/decoding) ก่อนที่จะอ่านเป็นคำ และเมื่อเอาหน่วยเสียงมาเชื่อมกับตัวอักษร (letter sound correspondence หรือ phonics) นักเรียนก็สามารถที่จะอ่านเป็นคำได้ง่ายดาย และขัดถ้อยขัดคำการสอนด้วยวิถีโฟนิกส์ต้องสอนอย่างเป็นระบบ เป็นลำดับตามขั้นตอนไม่ควรสอนแทรกไปกับบทอ่านหรือบทสนทนา ผลสรุปนี้ได้รับการยืนยันจากงานวิจัยทางด้านการเรียนรู้ทางด้านสมอง (brain-based learning /neuron-scientific research) ของมหาวิทยาลัยเยล ที่ได้จากการทำการสแกนสมองของผู้เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการของโฟนิกส์ และวิธีการเดิมซึ่งงานวิจัยนี้ได้สรุปว่า วิธีการสอนโฟนิกส์ในรูปแบบดังกล่าวช่วยกระตุ้นเซลล์สมองทำให้สมองมีการสร้างเส้นใยสมองใหม่ และใยสมองเดิมแตกตัวมีผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านภาษาอังกฤษสูงเมื่อเปรียบเทียบกับการสอนด้วยวิธีอื่น (อินทรา ศรีประสิทธิ์, 2550)

นอกจากนี้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ช่วยในการอ่านออกเสียงและสะกดคำ มักใช้ในการสอนระดับเบื้องต้นหรือระดับประถมศึกษา (Rayner, et al., 2002) การเรียนภาษาหลายภาษาในวัยเด็ก จะง่ายกว่าการเรียนรู้เมื่อโตแล้ว โดยผู้ที่เรียนสองภาษาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก จะมีการเก็บความจำของทั้งสองภาษาไว้ด้วยกัน ในเนื้อที่สมองเดียวกัน จึงสามารถใช้ภาษาที่สองได้ เหมือนกับภาษาแม่ อีกภาษาหนึ่ง แต่ผู้ที่เรียนภาษาที่สองตอนโตแล้ว จะใช้เนื้อที่สมองคนละส่วนกัน ดังนั้นจึงมีการแนะนำว่าการให้เด็กเรียนรู้ภาษาที่สองหรือสาม ควรเริ่มตั้งแต่ยังเป็นเด็กยิ่งเริ่มเร็วยิ่งดีเพราะหากเข้าสู่วัยผู้ใหญ่แล้ว ยิ่งเรียนรู้ได้ยากขึ้น (ยูทูเบปี, 2012) ซึ่งสอดคล้องกับฮาร์เลย์ (Harley, 1986) และซิงเกิลตัน (Singleton, 1989 อ้างใน วิธาดา สิ้นประจักษ์ผล : 2) ได้สำรวจตัวแปรเรื่องอายุที่เหมาะสมในการเรียนภาษาอังกฤษ และให้ข้อสรุปว่า การเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่วัยเยาว์มีข้อได้เปรียบกว่าการเรียนรู้เมื่อโตแล้ว และครูที่มีประสิทธิภาพสามารถช่วยผู้เรียนให้เรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วในทุกระดับของการเรียน

ปัญหาอีกประการหนึ่งที่ผู้เรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้คือคำบางคำมีในภาษาอังกฤษแต่ไม่มีในภาษาไทย ทำให้ผู้เรียนสับสนกับการออกเสียงเป็นอย่างมาก อูร์ (Ur, 2000) ได้อธิบายถึงสาเหตุของข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษว่าแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นคือ 1) เสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษไม่มีอยู่ในภาษาแม่ ทำให้ผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับการออกเสียงเหล่านั้น จึงแทนที่เสียงเหล่านั้นโดยเสียงที่ใกล้เคียงกัน 2) เสียงบางเสียงเป็นเสียงที่มีอยู่ในภาษาแม่ แต่ไม่ได้ถือเป็นหน่วยเสียงที่แยกออกมาอย่างชัดเจนจึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้เสียงดังกล่าวว่าสามารถทำให้เกิดความแตกต่างทางความหมายได้ 3) บางครั้งผู้เรียนออกเสียงถูกต้อง แต่ผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้ถึงการลงเสียงหนัก (stress) ในระดับคำ หรือบางครั้ง ผู้เรียนใช้ทำนองเสียง (intonation) ของภาษาแม่มาใช้ในภาษาอังกฤษจึงส่งผลให้เกิดความเข้าใจผิดในการสื่อความหมายได้

การออกเสียงหนักเสียงเบาของคำภาษาอังกฤษก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนอ่านภาษาอังกฤษผิด เพราะภาษาอังกฤษมีลงเสียงหนักเบาของคำแต่ละคำไม่เท่ากัน ซึ่งคำในภาษาอังกฤษทุกคำเมื่อปรากฏอยู่เดี่ยว ๆ จะมีการเน้นเสียงหนักพยางค์ใดพยางค์หนึ่งเสมอ และคำที่มีหลายพยางค์อาจมีการเน้นเสียงหนักมาก หนักรอง และไม่เน้นเสียงหนักเลยพยางค์ใดก็ได้ แต่คำในภาษาไทยส่วนมากจะเน้นเสียงหนักพยางค์สุดท้าย และคนไทยนิยมนำเอาวิธีการเน้นเสียงหนักพยางค์สุดท้ายไปใช้ในการออกเสียงคำในภาษาอังกฤษโดยไม่ตรวจสอบความถูกต้องจากพจนานุกรม ทำให้ออกเสียงแปลกไปจากเสียงของเจ้าของภาษา มยุเรศ รัตนานิคม (2542 : 172)

นักเรียนขาดแรงจูงใจจากทางบ้านเป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่ง และเมื่อมาโรงเรียนบางครั้งก็อาจไม่ได้รับการเสริมแรงจากครู เพราะครูสอนภาษาอังกฤษไม่เข้าใจวิธีสอนและไม่เข้าใจหลักการเรียนรู้ จะสอนโดยไม่สร้างแรงจูงใจแก่เด็กแต่กลับสร้างความท้อแท้ให้แก่เด็กอีกด้วย เช่น การดูโดยไม่จำเป็น ครูบางคนถ้านักเรียนสะกดคำศัพท์ผิดจะถูกตีค่าละ 1 ที่ การลงโทษโดยไม่สมควรนี้จำทำให้เด็กขาดกำลังใจ และเกิดความท้อแท้ไม่อยากเรียน ครูที่ดีจะต้องเข้าใจจิตวิทยาในการเรียนรู้ข้อนี้ดี (เตือนใจ แก้วโอภาส, 2547 : 309)

การใช้เกมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ยังช่วยให้ผู้เรียนการเรียนรู้ภาษาที่แท้จริงนั้นมิได้ขึ้นอยู่กับระดับสติปัญญา ความเฉลียวฉลาดหรือพรสวรรค์ใดๆ แต่ต้องอาศัยองค์ประกอบสำคัญคือ แรงจูงใจ ความสนใจ และความพร้อมของนักเรียนครูจึงต้องจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เรียนรู้และฝึกทักษะทางภาษา คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน โดยใช้กิจกรรมกลุ่ม คณะนักวิชาการนานมีบุ๊คส์ (2543) นักเรียนจะเกิดความรู้สึกว่าบทเรียนน่าสนใจ สนุกสนาน น่าเรียน น่ารู้ และได้เรียนรู้ของใหม่เพิ่มขึ้น เนื้อหาที่ไม่ยากหรือง่ายจนเกินไปไม่ทำให้เกิดความท้อถอยหรือความเบื่อหน่าย และมีโอกาสฝึกฝนภาษาในรูปแบบของกิจกรรมต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง นักเรียนจะรู้สึกเพลิดเพลินต่อการทำกิจกรรม เกิดความชำนาญในการใช้ภาษาอย่างไม่รู้ตัว และไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นบรรยากาศในห้องเรียน สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2552) การใช้เกมมาประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ ด้วยความสนุกสนาน และท้าทายความสามารถ โดยผู้เรียนเป็นผู้เล่นเอง ทำให้ได้รับประสบการณ์ตรง และเป็นวิธีการที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประนอม สุรัสวดี (2539 : 32) ได้ให้ความคิดเห็นว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ครูผู้สอนน่าจะทำให้การเรียนการสอนสนุกสนาน เพราะภาษาเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริง กิจกรรมทางภาษาจึงควรเป็นกิจกรรมที่เคลื่อนไหวเป็นเรื่องราวของการมีส่วนร่วมและสมมุติสถานการณ์ ครูจึงควรใช้กิจกรรมเพื่อชักจูงให้เด็กนักเรียนอย่างสนุกสนานไปพร้อมกับการเรียนรู้ ซึ่งนำไปสู่การนำภาษาไปใช้อย่างได้ผลนั้นคือ การใช้กิจกรรมเกม เพราะเกมทำให้นักเรียน เรียนอย่างสนุกสนาน นักเรียนทุกคนที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ครูจัดขึ้นเป็นการช่วยเสริมการเรียนรู้ในเรื่องของคำศัพท์ได้เป็นอย่างดี

จากความสำคัญทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษจึงได้นำวิธีการสอนแบบโฟนิกส์มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนอ่าน

ออกเสียงได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา อย่างถูกต้องชัดเจน ตลอดจนรู้ความหมายของคำศัพท์นั้นๆ เป็นพื้นฐานในการอ่านเพื่อต่อยอดทางการศึกษาในการแสวงหาความรู้ในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Research Objective)

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา
3. เพื่อศึกษาผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เกิดขึ้นระหว่างและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยและพัฒนา ซึ่งมีรายละเอียดขั้นตอนการดำเนินการดังนี้ 1. การสร้างและหาประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 75/75 2. การเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2565 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1 กลุ่มโรงเรียนหนองพานทอง อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2565 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1 โรงเรียนบ้านโนนจัน อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร นักเรียนทั้งหมด 21 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
2. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
3. แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยวัดการอ่านออกเสียงตัวอักษร การอ่านออกเสียงคำศัพท์ และการแยกเสียงคำศัพท์ ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเพื่อหา

ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00 นำข้อสอบที่ได้ตรวจสอบคุณภาพความยากง่ายมีค่าระหว่าง 0.17-0.83 ค่าอำนาจจำแนกมีค่าระหว่าง 0.33-1.00 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับมีค่า เท่ากับ 0.96

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโพนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ดังนี้

1. นำแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญที่ 3 คน มาตรวจให้คะแนน หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในแต่ละรายการแล้วแปลความหมายของค่าเฉลี่ยให้เป็นระดับความเหมาะสม โดยใช้เกณฑ์จากการคำนวณอันตรภาคชั้น 5 ระดับ ตามแนวของบุญชม ศรีสะอาด (2545, หน้า 103)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51-5.00 หมายถึง มีระดับความเหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51-4.50 หมายถึง มีระดับความเหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51-3.50 หมายถึง มีระดับความเหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51-2.50 หมายถึง มีระดับความเหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.50 หมายถึง มีระดับความเหมาะสมน้อยที่สุด

2. การหาค่าประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโพนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 75/75 ทำการวิเคราะห์ E1/E2 ดังนี้

2.1 การหาร้อยละของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการทำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโพนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2.2 หาร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโพนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ผลการวิจัย (Research Results)

1. การสร้างและหาประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโพนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 7 หน่วยการเรียนรู้ ประกอบด้วย เรื่องที่ 1 s, a, t, i, p, n เรื่องที่ 2 c, k, e, h, r, m, d เรื่องที่ 3 g, o, u, l, f, b เรื่องที่ 4 ai, j, oa, ie, ee, or

เรื่องที่ 5 z, w, ng, v, oo, oo เรื่องที่ 6 y, x, ch, sh, th, th เรื่องที่ 7 qu, ou, oi, ue, er, ar โดยใช้ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 4 ขั้นตอนคือ ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมความพร้อม ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอเนื้อหา ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ โดยผลการพิจารณากิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน มีการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีความเหมาะสมในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.50, S.D. = 0.50) หาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 มีประสิทธิภาพกระบวนการ (E1) เท่ากับ 78.15 และประสิทธิภาพผลลัพธ์ (E2) เท่ากับ 75.56 ผลการพิจารณาแผนการจัดการเรียนรู้โดยการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คนมีการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีความเหมาะสมในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.50, S.D. = 0.47)

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิक्सร่วมกับเกมการศึกษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เกิดขึ้นระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิक्सร่วมกับเกมการศึกษา มีผลที่เกิดขึ้นจากการจัดกิจกรรมตามขั้นตอนดังนี้

3.1 ขั้นเตรียมความพร้อม ผู้เรียนให้ความสนใจในการจัดกิจกรรม อ่านออกเสียงตามเสียงที่ได้ยินจากวิดีโอที่ครูเปิด แต่การออกเสียงยังไม่ชัดเจน มีออกเสียงถูกและผิดบ้างบางคำ เช่น เสียง /r/ ในคำว่า red เสียง /z/ ในคำว่า zoo เสียง /f/ ในคำว่า fish เป็นต้น เพราะเป็นคำที่ผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับตัวอักษรทำให้การออกเสียงผิดไป

3.2 ขั้นนำเสนอเนื้อหา นักเรียนให้ความสนใจ ออกเสียงตามครูได้ถูกต้อง มีการย้ำการออกเสียงผู้เรียนหลายๆครั้ง เพื่อช่วยในการจดจำตัวอักษรแต่ละตัวมากขึ้น ผู้เรียนรู้สึกสนุกในการทำกิจกรรมโดยใช้สื่อเทคโนโลยี

3.3 ขั้นฝึกปฏิบัติ นักเรียนได้ทบทวนการผสมคำภาษาอังกฤษและการออกเสียงที่ถูกต้องตามหลักการของการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิक्स นักเรียนให้ความร่วมมือและสนุกกับการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้ได้คะแนนในการทำกิจกรรม ผู้เรียนอ่านออกเสียงได้ชัดเจนขึ้นจากการเรียนการอ่านออกเสียงตามหลักการโฟนิक्सร่วมกับเกมการศึกษา

3.4 ขั้นนำไปใช้ นักเรียนได้นำความรู้ที่ตัวเองได้รับรู้ไปใช้ในการแก้ไขปัญหา ร่วมกันกับเพื่อนในรูปแบบของเกม มีการแข่งขันเพื่อให้ทีมตนเองเป็นฝ่ายชนะ ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรม นักเรียนภายในกลุ่มช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้กลุ่มของตนเองได้คะแนน นอกจากนี้ยังนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการตอบคำถามในแบบฝึกหัดที่ครูมอบหมาย ส่วนคำที่ประสมด้วยตัวอักษรตัวเดียว เช่น dog, cat, jug, cup ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ได้รวดเร็วกว่าคำที่ประสมด้วยตัวอักษรสองตัวขึ้นไปแต่อ่านออกเสียงเดียวหรือที่เรียกว่า ไคกราฟ (Digraph) เช่น fish,

duck, broom ซึ่งผู้เรียนต้องใช้เวลาในการสะกดคำมากกว่า โดยหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้เรียนมีผลการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ทำให้เห็นได้ว่าผู้เรียนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้ ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการอ่านภาษาอังกฤษ

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

1. จากการสร้างและหาประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 75/75 พบว่า ผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ร่วมกับเกมการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด จากการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน และมีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.15/75.56 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ โดยมีการสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จาก Lewis and Ellis, (2006) ที่เน้นให้ผู้เรียนแยกเสียงของคำให้ชัดเจน โดยผู้เรียนต้องจดจำเสียงของตัวอักษรให้ได้อย่างแม่นยำ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถประกอบเสียงเป็นคำใหม่ได้ด้วยตัวเอง นอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนต้องมีความหลากหลายเพื่อให้มีความแปลกใหม่ในการเรียนรู้ของผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เพราะวิธีการเรียนรู้โฟนิกส์ต้องมีการทบทวนซ้ำ ๆ เพื่อให้เข้าใจบทเรียนมากขึ้น และLOYD (Lloyd,1992:1-35) ที่แบ่งกลุ่มคำของตัวอักษรเป็น 7 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 1 s, a, t, i, p, n กลุ่มที่ 2 c, k, e, h, r, m, d กลุ่มที่ 3 g, o, u, l, f, b กลุ่มที่ 4 ai, j, oa, ie, ee, or กลุ่มที่ 5 z, w, ng, v, oo, oo กลุ่มที่ 6 y, x, ch, sh, th, th และกลุ่มที่ 7 qu, ou, oi, ue, er, ar ที่ต้องเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนจำนวน 4 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมความพร้อม ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอเนื้อหา ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ ผู้วิจัยได้ตรวจสอบกิจกรรมการเรียนรู้ แกะไขข้อบกพร่องและนำไปหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ตามขั้นตอนที่รัตนะ บัวสนธ์ (2552) ได้นำเสนอไว้

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากการวัดทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ คือ การอ่านออกเสียงตัวอักษร การอ่านออกเสียงคำศัพท์ และการแยกเสียงคำศัพท์ จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ ผู้เรียนสามารถทบทวนความรู้และหาความรู้ได้ด้วยตนเองจากสื่อที่ครูจัดหาให้ การทำกิจกรรมกลุ่มและกิจกรรมเดี่ยว มีการแข่งขันกันระหว่างกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนรู้สึกท้าทายและสนุกสนานกับการทำกิจกรรม นอกจากนี้ครูผู้สอนยังให้นักเรียนได้ฝึกการอ่านออกเสียงคำซ้ำ ๆ ในหลาย ๆ ขั้นตอน จะช่วยให้ผู้เรียนจดจำเสียงตัวอักษรได้ดียิ่งขึ้น มีการแบ่งตัวอักษรเป็นหมวดหมู่ในการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนแยกเสียงที่มีความคล้ายคลึงกันออกจากกันได้

เพื่อหลีกเลี่ยงความสับสนของตัวอักษร เหมือนกับลอยด์ (Lloyd, 1992:1-35) ที่กล่าวไว้ว่าเด็กต้องเรียนรู้เสียงของตัวอักษรทุกตัวไม่ใช่แค่เรียนรู้เฉพาะชื่อตัวอักษร ส่วนการเรียนรู้ชื่อของตัวอักษรเด็กสามารถเรียนรู้ได้ในภายหลังการสอนออกเสียงตัวอักษรไม่จำเป็นต้องเรียงตามลำดับตัวอักษร เช่น ตัวอักษรกลุ่มที่ 1 (s, a, t, i, p, n) ถูกเลือกใช้ให้เป็นตัวอักษรที่เด็กควรเรียนรู้แรก ๆ เนื่องจากเป็นตัวอักษรที่สามารถนำไปสร้างคำที่ประกอบด้วยตัวอักษร 3 ตัวได้ง่ายกว่ากลุ่มอักษรอื่น ๆ ส่วนตัวอักษร b และ d ไม่ควรจะจัดไว้ในกลุ่มเดียวกันเพื่อหลีกเลี่ยงการสับสนในการจดจำตัวอักษรและการออกเสียง

จากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่าผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงตัวอักษรได้ตามสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้ โดยเฉพาะคำที่ประกอบด้วยตัวอักษรตัวเดียวผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ได้รวดเร็วกว่าคำที่ประกอบด้วยตัวอักษรสองตัวขึ้นไปแต่อ่านออกเสียงเดียวหรือที่เรียกว่า ไดกราฟ (Digraph) ซึ่งผู้เรียนต้องใช้เวลาในการสะกดคำมากกว่า เพราะคำในภาษาอังกฤษบางคำไม่มีในภาษาไทยทำให้ผู้เรียนต้องใช้เวลาในการจดจำคำมากขึ้น จากงานวิจัยของ ธีรวัฒน์ ตันทนิส (2555) ที่พบว่าผู้เรียนมีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงในภาษาอังกฤษในตำแหน่งพยัญชนะต้น คือ /θ/ = th (Voice) เช่น think , /ð/ = th (Voiceless) เช่น that, /v/ = v เช่น video, /r/ = r เช่น red, /z/ = z เช่น zoo, /ʃ/ = sh เช่น shall, /ʒ/ = s เช่น stelevision, /tʃ/ = ch เช่น cheese หน่วยเสียงในตำแหน่งพยัญชนะท้าย คือ /ʒ/ = s เช่น stelevision, /dʒ/ = j เช่น jug, /ʃ/ = sh เช่น shell, /θ/ = th (Voice) เช่น through, /ð/ = th (Voiceless) เช่น through, /z/ = z เช่น zoo, /tʃ/ = ch เช่น church, /g/ = g เช่น glass, /l/ = l เช่น little หน่วยเสียงสระ คือ /ə/ = er เช่น errand, /ɒ/ = o เช่น one, /ɑ/ = a เช่น arrange และหน่วยเสียงสระผสม (Diphthong) คือ /ɔɪ/ = y เช่น you, /uə/ = ou เช่น outside ปัญหาเหล่านี้เนื่องมาจากหน่วยเสียงที่กล่าวมานั้นไม่ปรากฏในระบบเสียงภาษาไทย ผู้เรียนจึงไม่คุ้นเคยกับเสียง ทำให้เกิดการนำเอาหน่วยเสียงในภาษาไทยที่มีเสียงใกล้เคียงกันมาใช้แทนการออกเสียงที่ถูกต้อง ผู้เรียนต้องมีการฝึกฝนการฟังเสียง และออกเสียงตามตัวอักษรที่ได้ยินบ่อยครั้ง เพื่อให้จดจำคำได้ดีขึ้น

อีกปัญหาหนึ่งที่เกิดจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษาผู้เรียนไม่สามารถจดจำตัวอักษรที่มีความคล้ายคลึงกันได้ เช่น b และ d หรือ h และ n ผู้เรียนมักเกิดความสับสนในรูปของตัวอักษรซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการสอนการอ่านออกเสียงต่อไป ทำให้ผู้สอนต้องย้ำการเขียนตัวอักษรที่ถูกต้อง โดยใช้วิธีการเขียนให้ผู้เรียนดูบนกระดาน เขียนบนอากาศอย่างถูกวิธีตามแบบการเขียนตัวอักษรนั้น ๆ การใช้บัตรคำ หรือการแจกใบงานเพื่อให้นักเรียนเขียนตัวอักษรตาม ซึ่งในใบงานมีวิธีการเขียนตัวอักษรที่ชัดเจนโดยมีลูกศร หมายเลขกำกับไว้ และลำดับขั้นตอนการเขียนไว้ด้วย นอกจากนี้ครูต้องตรวจสอบวิธีการเขียนที่ถูกต้องของนักเรียนได้ ขณะที่กำลังเขียนและระบายสีในใบงาน ลอยด์ (Lloyd, 1992:1-35) เมื่อผู้เรียนสามารถจดจำตัวอักษรได้อย่างแม่นยำจะกลายเป็นพื้นฐานในการฝึกการอ่านออกเสียงตามเสียงอักษรแต่ละตัวได้ดียิ่งขึ้น ซึ่ง

นอกจากนี้การใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนาน มีการใช้เทคโนโลยีมาใช้ร่วมกับการเรียนรู้ ผู้เรียนได้เล่นเกม ร้องเพลงร่วมกัน ใช้ท่าทางประกอบในการทำกิจกรรม มีการจับกลุ่มร่วมกัน เกิดการแข่งขันระหว่างเพื่อนในชั้นเรียน ส่งผลให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ ผู้เรียนมีความสุขในการถอดเสียงคำต่าง ๆ ตามธรรมชาติของวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ที่เน้นการถอดเสียงตัวอักษรและประสมคำเป็นคำใหม่ ๆ ให้มีความหมาย ผู้เรียนจึงเกิดความท้าทายในการแก้ปัญหาที่ตนเองได้รับโจทย์มาจากผู้สอน รวมกับการได้แข่งขันกับเพื่อนร่วมชั้นจากการใช้เกมในการเรียนรู้ ซึ่งเกมเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางการเรียน ผู้เรียนได้ทบทวนวิชาที่เรียนไปแล้ว เพิ่มพูนทักษะที่ดีแก่ผู้เล่นทีละน้อยด้วยตัวของตัวเอง เสริมการสอนของครูให้น่าสนใจยิ่งขึ้น และช่วยแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนที่น่าเบื่อ ครูอิกค์แซงค์ (Cruickshank. 1998 : 28-32) จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมมากขึ้น ในทางกลับกันหากผู้เรียนมีพื้นฐานในการจดจำเสียงตัวอักษรแต่ละตัวไม่มากพอจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่อยากเข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อน ๆ ไม่สามารถตอบคำถามของครูผู้สอนได้ ทำให้ผู้เรียนมีอคติต่อการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเกมการศึกษา ดังนั้นครูผู้สอนต้องสังเกตผู้เรียนตั้งแต่การฟังเสียงคำว่าเด็กสามารถฟังเสียงออกหรือไม่ หากคำไหนเด็กฟังไม่ออกครูต้องบอกให้เด็กได้รู้ เพราะการเรียนรู้ของเด็กแต่ละคนไม่เท่ากัน เด็กบางคนเรียนรู้เร็ว เด็กบางคนเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเกมการศึกษา ของ วิรุทธ กองศูนย์ (2562) ที่ศึกษาเรื่อง การใช้เกมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านนาโคก จังหวัดเลย โดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เกมคำศัพท์ จำนวน 6 แผน เวลาทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง พบว่า การใช้เกมคำศัพท์ภาษาอังกฤษในการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ที่ดีขึ้น และสุนัชชา ศรีนาม (2564) ศึกษาเรื่อง การใช้เกมคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 4 บ้านภูบ่อด โดยเล่นเกมคำศัพท์ภาษาอังกฤษและแบบทดสอบวัดระดับรู้คำศัพท์ พบว่า การใช้เกมคำศัพท์ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านคำศัพท์หลังเรียนด้วยเกมคำศัพท์สูงกว่าก่อนเรียน

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ร่วมกับเกมการศึกษา เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผู้เรียนแต่ละคนใช้เวลาในการเรียนรู้ไม่เท่ากัน ครูผู้สอนไม่ควรเร่งรัดเอาคำตอบจากผู้เรียนหรือด่วนสรุปความรู้ของผู้เรียนเอง เพราะวิธีการเรียนรู้ด้วยโฟนิกส์นักเรียนต้องใช้เวลาในการสะกดคำในการอ่านออกเสียง

1.2 ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลวิจัยที่มากขึ้นทำให้ผู้เรียนได้พบทบทวนการอ่านออกเสียงที่แม่นยำและช่วยในการจดจำที่ดีขึ้น เพราะบางคำในภาษาอังกฤษไม่มีในภาษาไทย ระยะเวลาที่ใช้การเรียนรู้จะส่งผลให้ผู้เรียนมีทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่คุ้นชินกับตัวอักษรและสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นธรรมชาติ

1.3 ในขณะที่ทำกิจกรรม ผู้สอนควรสังเกตนักเรียนที่มีการเรียนรู้ช้า โดยการกระตุ้นความสนใจ มีการทบทวนผู้เรียนซ้ำ ๆ เพื่อให้เข้าใจในเนื้อหามากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำที่ประกอบด้วยตัวอักษร 2 ตัวขึ้นไป (Consonant Diagraph) เช่น sh, ch, wr, ck เป็นต้น และคำที่ประกอบด้วยตัวอักษร 3 ตัวขึ้นไป (Consonant trigraph) เช่น str, thr, scr เป็นต้น นำคำเหล่านี้มาศึกษาเพิ่มเติม เพราะเป็นคำที่ยากสำหรับผู้เรียน ต้องใช้ระยะเวลาในการทำความเข้าใจมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง (References)

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). หลักสูตรการศึกษาแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กนกทิพย์ ประเสริฐสุข. (2556). โฟนิคส์ (Phonics) คืออะไร?. สืบค้นเมื่อ 1 สิงหาคม 2565. จาก <http://whatisphonic.blogspot.com/2013/03/phonics.html>.
- กรองแก้ว ไชยปะ. (2548). สัทศาสตร์อังกฤษและสรีวิทยาเบื้องต้น. เลย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- คณะนักวิชาการบริษัทนามมีบุ๊คส์. (2543). เกมสนุกฝึกภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: นามมีบุ๊คส์.
- จารุวรรณ ไม้เลียง. (2560). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิคส์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและจำความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- จินดา คำหริ่ง. (2550). การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงแบบแจกลูกสะกดคำโดยใช้ภาพประกอบสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- ดาราวดี สุกมลสันต์. (2542). สัทศาสตร์เพื่อการใช้. กรุงเทพฯ: ราชภัฏธนบุรี
- นิภาพรณ ศรีพงษ์. (2548). ทักษะการใช้ภาษา. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสานนครราชสีมา.
- ประนอม สุรัสวดี. (2539). กิจกรรมและสื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงใจ ตั้งสง่า. (2557). ขวนลูกเรียนภาษาอังกฤษ ตอน โฟนิคส์คืออะไร ทำไมต้องเรียน. สืบค้นเมื่อ 4 กันยายน 2565. จาก <https://www.edufirstschool.com/เรียนภาษาอังกฤษ/phonics-คืออะไร-ทำไมควรให้ลูกเรียนโฟนิคส์>

- เตือนใจ เฉลิมกิจ. (2545). *เกมภาษาอังกฤษสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ: หน้าต่างสู่โลกกว้าง.
- เถลิงกิจ แก้วเสน่ห์. (2542). *อ่านอย่างไร อ่านให้ดี*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิชย์.
- ถิรวัฒน์ ตันทนิส. (2555). การศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษและกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาสหวิทยาการ ชั้น ปีที่3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ทิตนา แหมมณี. (2545). *ศาสตร์การสอน*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- น้ำทิพย์ ขจรบุญ. (2553). *การใช้วิธีสอนโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมการออกเสียงและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ผดุง อารยะวิญญู และบัวแก้ว ใหม่ศรี. (2648). รายงานการวิจัยเรื่องการทดลองสอนอ่านแก่เด็กที่มความบกพร่องทางสติปัญญาโดยใช้วิธีโฟนิกส์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ภูมิ หุราพันธ์. (2543). *แนวการออกเสียงภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: ทฤษฎี.
- มยุรี สุขวิวัฒน์. (2554). *ความจริงกับความฝันเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: ภาษาปริทัศน์.
- มยุเรศ รัตนานิคม. (2542). *สัทศาสตร์กับการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ*. สกลนคร: สถาบันราชภัฏสกลนคร.
- ยูทุเบปี. (2555). เตรียมพร้อมให้ลูกเป็นเด็กสองภาษา (Bilingual) ตอน1-3. สืบค้นเมื่อ 17 ตุลาคม 2565. จาก <https://go2pasa.ning.com/profiles/blogs/p-styletextalign-center>
- รัตนะ บัวสนธ์. (2554). การวิจัยและพัฒนานวัตกรรมการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. นครสวรรค์: หจก. ริมปิงการพิมพ์.
- รัตนะ บัวสนธ์. (2552). *วิจัยเชิงคุณภาพทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เรืองศักดิ์ อัมไพพันธ์. (2545). *100 Language games*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วีรยุทธ กองศูนย์ . (2562, มกราคม-มิถุนาคม). การใช้เกมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านนาโคก จังหวัดเลย. *วารสารวิจัยศรีล้านช้าง*, 5(1), 3-4.
- วันเพ็ญ เดียวสมคิด. (2551). การสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองตามแนวการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาความพร้อมทางภาษาไทยของนักเรียนโรงเรียนอนุบาลบ้านปลาตาวอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สนิท สัตโยภาส. (2542). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น*. กรุงเทพฯ: ชารอักษร.
- สังเวียน สฤทธิกุล. (2541). *วิธีสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- สุนัชชา ศรีนาม. (2564, กรกฎาคม-กันยายน). การใช้เกมคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 4 บ้านภูบิ. *วารสารวิจัยศรีล้านช้าง*, 1(2), 26.

- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2552). 21 วิธีจัดการเรียนรู้: เพื่อพัฒนากระบวนการคิด. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- สุไพรมา ลีลามณี. (2553). ศึกษาความสามารถในการอ่านคำ และแรงจูงใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปัญหาการเรียนรู้ด้านการอ่าน จากการสอนโดย ผสมผสานวิธีโฟนิกซ์ (Phonics) กับวิธีพหุสัมผัส (Multi-Sensory Approach). ปรียญานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2554). แนวทางการพัฒนาและประเมินการอ่าน คิด วิเคราะห์ และเขียน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- อินทรา ศรีประสิทธิ์. (2551, 25 กุมภาพันธ์). เยาวชนไทยติดอินเทอร์เน็ตเกม เพราะ อ่านภาษาอังกฤษ บนเว็บไม่ออก. มติชน. หน้า 26.
- อินทรา ศรีประสิทธิ์. (2555). 7 ขั้นตอนที่จะทำให้คนไทยเก่งภาษาอังกฤษอย่างถาวรและแท้จริง. สืบค้นเมื่อ 12 กันยายน 2565. จาก <https://www.oknation.net/post/detail/634e12f8850453bf36dd437e>
- ABC Reading Egg. (2017). *Learning to read can be easy and fun*. Retrieved November 2, 2022 from <https://readingeggs.com.au/>
- Eldrege, J.L. (2005). *Teach Decoding : Why and How*. 2nd ed. New Jersey : Pearson Merrill Prentice Hall.
- Fox, B.J. (2008). *Word Identification Strategies*. New Jersey: Preason Education
- Groff, Patrick (2002). Blending Speech Sounds: a Neglected Phonics Skills, the National Right to Read Foundation. Starsburg,VA, (HUwww.nrrf.orgUH).
- Hewings, M. (2004). *Pronunciation Practice Activities*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Hill, S. (1990). A study of knowledge of phonics, phonemic awareness and development spelling ability in primary reader. Retrieved October 15, 2022, from <http://www.eric.ed.gov/ERICWebPortal/ED434983>.
- Lapp and Flood. (1992). *The Reading Teacher*. Interactive Read-aloud: Is There a Common Set of Implementation Practice?.
- Lewis, M., & Ellis, S. (2006). *Introduction Phonics: The wider picture*. In Phonics: Practice, research and policy. London: SAGE.
- Lloyd, S. (1992). *The phonics handbook*. 3 ed. Chigwell: Jolly Learning Ltd.
- Rayner and et al. (2002). *How Should Reading be Taught? Scientific America*. California: United States.

- Singleton, D. (1989). *Language Acquisition: The Age Factor*. Clevedon: Multilingual Matters.
- Tomlinson, Nels. (2006). *Teaching Reading with Phonics and Flashcards*. Retrieved August 15, 2022, from <http://www.geocities.com/nelstomlinson/Reading.and.Phonics.html>
- Ur, P. (2000). *A Course in Language Teaching Practice and Theory: Teaching Pronunciation*. United Kingdom: Cambridge University Press.
- Weaver C. (2002). *Reading Process and Practice*. 3rd ed. New Hampshire: Heinemann.